

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ

În lucrarea sa *Didactica magna*, Johann Amos Comenius considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devenind un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare - omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pornind de la acest aspect, discutăm în continuare despre importanța educației instituționalizate, care este și baza celei realizate în familie.

Grădinița reprezintă astfel prima instituție unde copilul ia cunoștință cu altfel de reguli decât cele de acasă, iar prezența feminină a cadrului didactic o asociază subit cu cea a mamei/a bunicii, astfel că educatoarea trebuie în primul rând să realizeze un liant al acestei treceri familie-grădiniță. Pe parcursul anilor petrecuți în cadrul unei astfel de instituții, copilul, sub îndrumarea cadrelor didactice, evoluează treptat atât la nivelul achiziționării de cunoștințe, dar cel mai important al regulilor de socializare, mai ales cu cei de vârsta lui. La acest nivel al dezvoltării intelectuale și comportamentale, dar și pe parcursul întregilor ani de școală, legătura familie-cadru instituționalizat este primordială. „Familia ar trebui să îl ajute pe copil să aprofundeze cunoștințele de la grădiniță. Părinții ar trebui să ia în calcul informațiile date de educatoare, fie că sunt pozitive sau negative și să le treacă prin propriul filtru. Familia va confirma sau infirma informațiile primite în unitatea școlară. La grădiniță există un singur evaluator pentru mai mulți copii, iar micuții petrec relativ puțin timp. Cadrul didactic trebuie să găsească în părinte un partener și un ajutor pentru dezvoltarea copilului, dar și părintele trebuie să fie luat în seamă atunci când oferă feedback sau are inițiative și idei.”, explică Georgeta Panisoara.

La fel de importată devine astfel și legătura dintre nivelurile diferite ale școlarizării copilului. Plecând de la acest aspect, trebuie discutată modalitatea de relaționare a cadrelor didactice de la niveluri diferite ale învățământului, aspect ce facilitează trecerea copilului de la un ciclu la altul și o adaptare mai ușoară la schimbările pe care le întâmpină cu fiecare an al dezvoltării sale intelectuale. Legătura grădiniță – școală are un dublu sens, scopul acesteia fiind continuitatea dezvoltării copilului și continuitatea muncii educaționale. Realizarea continuității grădiniță-școală presupune asigurarea posibilității reale de frecventare a grădiniței, realizarea unei unități a punctelor de vedere cu privire la conținutul activității, a strategiilor didactice, cunoașterea reciprocă a programei, preocuparea pentru conținutul și formele de pregătire a copiilor din grupa 0. Dacă la grădiniță activitățile de învățare se desfășoară fie cu întreaga grupă de copii, fie pe grupuri mici sau individual, ele putând lua forma unor activități pe discipline sau integrate, a activităților liber-alese sau a celor de dezvoltare personală, prin jocul liber, jocul didactic, discuțiile libere, experimentele, construcțiile, lecturile după imagini sau lectura educatoarei, povestirea sau povestirile create de copii precum și alte mijloace specifice didacticii, în funcție de nevoile educaționale ale copiilor, școala presupune modificarea întregului regim de viață și de muncă a preșcolarului, iar intrarea în școală constituie un moment crucial în viața sa – și se discută în acest context despre maturitatea școlară a copilului ce are în vedere: maturitatea fizică, maturitatea mintală, maturitatea volitivă, maturitatea socială, maturitatea morală.

În această ordine de idei, adaptabilitatea sa este o prioritate a cadrelor didactice și în acest sens menținerea unei legături permanente între educatoare și învățătoare este primordială, atât la nivelul cunoașterii programelor școlare, cât mai ales la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă ale copiilor și de ce nu, la familiarizarea preșcolarului cu noua îndrumătoare pentru viitorii săi cinci ani din viață, cunoașterea fizică a acesteia, a comportamentului său, diminuând șocul pe care preșcolarul îl resimte odată cu trecerea în noua sa etapă de viață.

O astfel de colaborare este indicată și între ciclul gimnazial și cel primar, deoarece trecerea de la un singur îndrumător (maxim doi, trei) la un număr mare de cadre didactice care predau discipline diferite este și mai mare, iar acest aspect se observă mai ales în comportamentul din timpul recreațiilor școlare la nivel exterior sau prin timiditate, refuz de a participa la ore sau blocaje emoționale la nivel intern.

Oricum ar fi, pentru noi toți care suntem cadre didactice, este foarte importantă comunicarea cu noi înșine, cu cei care ne sunt colegi indiferent de nivelul de învățământ, dar mai ales cu elevii noștri, viitorul unei națiuni pe care o putem schimba prin ei, dacă știm să le insuflăm adevăratele valori educaționale ce duc spre prosperitate.

**Prof. Marcela CRISTEA ,
Liceul Tehnologic „Simion Leonescu” Luncavița**

